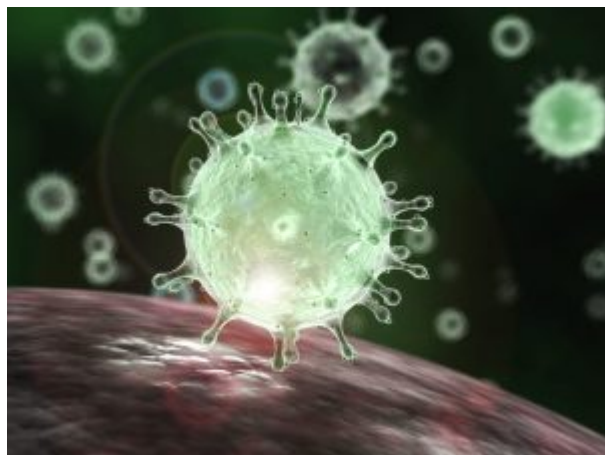

SAMOUMEVNOST IN SPOSOBNOST PREŽIVETJA

Pred leti je Slovenijo zadel in prizadel žled. Okovana v led je dežela v nekaj dneh ohromela. Niso delovale prometne in komunikacijske povezave, težave so bile z elektriko, gretjem ... V samo nekaj dneh so se dogajal skoraj neverjetne zgodbe, tako pozitivne kot negativne. V Postojni je občinsko vodstvo v kriznih razmerah povsem odpovedalo, tako da so pomoč prebivalcem prevzeli taborniki in skavti. V Logatcu je bilo nekaj zgodb kraj električnih generatorjev, ki so skoraj pripeljale do nasilja. Ponekod je vskočila vojska. Ljudje so kupili bencinske generatorje elektrike, vendar niso prebrali navodil, da mora strojček delovati izven bivalnih prostorov in zastrupitve z ogljikovim monoksidom so bile tukaj. Se

spomnite? V zgolj treh dneh je samoumevnost delovanja preživetvenih sistemov v naši deželi skoraj izginila. Ponekod ni nič delovalo in strah se je zalezal v ljudi. Strah pred smrtjo. Potem je žled popustil in dežela se je vrnila v svojo varno zavetje iluzije, da vedno vse deluje, od komunikacij do oskrbe. Naduti smo in hitro pozabljamo.

V trenutku politične spremembe v deželi je v letu 2020 prišla grožnja novega virusa. Možnost pandemije spreminja človeško vedenje, vpliva na gospodarstvo in seveda ogroža zdravje. Reakcije ljudi, ki smo ponovno zaverovani v lastno neumrljivost in samoumevnost našega standarda življenja, so skoraj neverjetno nerazumljive. Uživanje v širjenju govoric, pobesnelo nakupovanje zalog in uporaba povsem nelogičnih zaščitnih ukrepov zdaj že nekaj dni okupira deželo. Naša sposobnost preživetja je očitno spet na preizkušnji in načeloma padamo na testu. V razmerah resnične krize homo sapiens s takšnimi vedenjskimi vzorci zmešane kure ne bi preživel niti treh dni. Poginil bi od strahu, žeje, lakote, poškodbe ali neumnosti.

V zadnjih letih pogosto govorimo in pišemo o odtujenosti. Pojav odtujenosti bi razdelil vsaj na tri področja človeškega bivanja, kjer se to kaže dramatično in zaskrbljujoče. Odtujili smo se od pristnih medčloveških odnosov v skupnosti. Ljudje se ne pogovarjajo ter ne delijo uporabnih informacij in čustvene podpore. Zaupamo medijem, buljimo v ekrane digitalnih orodij korporacij, postajamo egocentrični roboti. Obramba proti tej podskupini odtujevanja je sodelovanje med ljudmi in ravno izredne razmere lahko potegnejo iz nas najboljše glede sodelovanja. In na srečo to ni izginilo, seveda obstaja in se pojavlja. Več ljudi stopi skupaj na Krvavcu in pomaga pri nesreči otroka na sedežnici, da se ta ne poškoduje ob padcu. Druga podoblika odtujenosti je od narave. Od vsega tistega, kar nam nudi ta planet v smislu dobrin, razumevanja ustroja sveta in tudi spoštljivosti do lastne majhnosti.

Narava je mogočna in ko pokaže svojo moč bi morali vedeti, da je naša tehnologija lahko zgolj igračka iz lego kock. Zdravilo za odtujenosti od naravnega je iskanje ponovnega stika z magijo našega planeta, že navadni sprehod v naravi lahko malo bolj dojemljivega človeka napolni z občutkom spoštovanja do velike kreacije okoli nas. Narava ponuja tudi vse rešitve za probleme tega bivanja, če jih iščemo in najdemo. In na koncu, odtujili smo se od lastne pameti. Zmagujeta neumnost in primitivizem. Odločili smo se, da lastnih možganov ne bomo uporabljali za razmišljanje in razumevanje, temveč po njih valimo nepomembne informacije. O tem se tudi pogovarjamo. Zdrava skepsa ni na mestu, ker mentalno drvimo vsi po isti avtocesti v pogubo. Ta vrsta odtujenosti je prav tako škodljiva kot prejšnji dve. Če se človek dokončno odpove lastni pameti, potem bo cel svet postal »butljarna«, kot je rekel psihiater v filmu Zapri gobec! Za norce imamo norišnice, potrebovali bi pa velike buljarne za vse butlje tega sveta. Pa brez panike!